

Кріс не очікувала, що дупа звалиться на неї просто з неба.

Тоді, коли переглядала давній тікток від свого друга Річі* на тему «як би ти хотів урятувати світ?». Звісно, якби дівчинка цієї миті дивилася вгору — ухилилася б. Десятирічки зазвичай швидко реагують. Вона саме обирала варіант «не рятувати». Але *дупа з неба* мала на неї свої плани, бабахнувшись на голову посеред білого дня під звуки «Raining Tacos» Raggy Gripp & BooneBum. І виявилась хлопчиськом, веснянкуватим, наче дитинча леопарда.

«Тільки не розревіться», — подумки наказала Кріс незнайомим вологим очам. Хлопець зиркнув на неї, потім на власні розбиті лікті й коліна, і засопів, наче згряя французьких бульдогів.

Дівчинка роззирнулась. Вона сиділа на краю головної площі поряд із клумбами троянд. Людей тут майже не було, і здавалося, що всі містяни сьогодні виїхали до морського узбережжя. Усе через сонячне затемнення і пошук найкращого місця для огляду. Злата (татова дружина

* Детальніше про пригоди Річі читай у книзі «Викрадачі снігу».

номер два, яка веселим рудим вихором з'явилася в їхньому з татом житті два роки тому) теж написала у сімейний вайбер-чат із пропозицією гайнути туди. Проте тата, як і саму Кріс, затемнення не надто цікавило. Тато навіть у відпустці працював на балконі над сайтом для виробників дронів і чекав на свою порцію морозива, яку мала принести донька.

Кріс прибрала з очей пасма білого волосся, підсунулася ближче до тіні, яку відкидала клумба, і витерла спітніле чоло. Треба було вшиватися звідти, поки сонце і її не підсмажило, як оладку. Дивно, що хлопчисько наче й не помічав жа́ру, що линув від асфальту, розпластавшись на ньому, наче у власному ліжку. Пружинки кучерявого волосся, наче кульбабки на грилі, білі шаровари й коричнево-зелений пояс-шарф, туго замотаний на чималому животі й перекинутий через плече, наче в персонажа з мультика про пустелю. На передпліччях браслети з бурштиновими камінцями. Поруч із ним худорлява й блідошкіра Кріс мала такий вигляд, наче вперше вийшла з дому після тривалої застуди.

Незнайомець продовжував ображено скиглити. Кріс зітхнула, взяла телефон, натиснула потрібну комбінацію й пробурмотіла у мікрофон:

— Окей, гугл, як заспокоїти дитину, яка плаче?

Пристрій почав монотонно перелічувати способи по пунктах. Об'єкт заспокоєння нашорошив вуха й стиснув один із браслетів.

— Ти мене не з'їси? — перші слова хлопчика звучали повільно й трохи механічно, наче копіюючи інтонації голосу з телефона.

— Ти дурний?

— Мені казали, ви любите їсти дітей, — хлопчик потрусив головою і нервово гикнув.

— *Ви?* — Кріс звела брову.

— Я добре проінструктований щодо плазунів, — набурмосився веснянкуватий. Його голос уже не звучав так неприродно. А сам він без мопсового сопіння видавався старшим — наче одноліток Кріс.

— Я забув, що у вас вуха світяться.

— Це зйомні вуха, — Кріс автоматично опустила на шию навушники у вигляді котячих вушок, що блимали фіолетовим. — Ти кого назвав плазуном? — дівчина округлила очі й одразу замружилась від сонця. Над площею височіло чистісіньке небо: нічого схожого на літак або телепорт, або космічний корабель, з якого могло б випасти кучеряве диво. Кріс розпрямилла ноги, торкнувшись шкірою гарячого асфальту, і скривилася:

— Як же мені набридла ця спека...

— Горілий хвіст! Ти *це* називаєш спекою? — хлопчик удавано скоцюрбився і сховав руки під пахви. — Б-р-р... На Землі завжди так холодно?

Кріс стенула плечима. На ній була лише фіолетова майка й шорти.

— Можеш піти притулитись до гаража, — дівчинка вказала на металеві споруди неподалік. — Миттю зваришся.

— А я ж казав, що ти хочеш мене з'їсти! — хлопчик змінився на обличчі й заходився стривожено обмацувати свій напнутий живіт. — Хоч би не

— Ти дурний?

— Мені казали, ви любите їсти дітей, — хлопчик потрусив головою і нервово гикнув.

— *Ви?* — Кріс звела брову.

— Я добре проінструктований щодо плазунів, — набурмосився веснянкуватий. Його голос уже не звучав так неприродно. А сам він без мопсового сопіння видавався старшим — наче одноліток Кріс.

— Я забув, що у вас вуха світяться.

— Це зйомні вуха, — Кріс автоматично опустила на шию навушники у вигляді котячих вушок, що блимали фіолетовим. — Ти кого назвав плазуном? — дівчина округлила очі й одразу замружилась від сонця. Над площею височіло чистісіньке небо: нічого схожого на літак або телепорт, або космічний корабель, з якого могло б випасти кучеряве диво. Кріс розпрямилла ноги, торкнувшись шкірою гарячого асфальту, і скривилася:

— Як же мені набридла ця спека...

— Горілий хвіст! Ти *це* називаєш спекою? — хлопчик удавано скоцюрбився і сховав руки під пахви. — Б-р-р... На Землі завжди так холодно?

Кріс стенула плечима. На ній була лише фіолетова майка й шорти.

— Можеш піти притулитись до гаража, — дівчинка вказала на металеві споруди неподалік. — Миттю зваришся.

— А я ж казав, що ти хочеш мене з'їсти! — хлопчик змінився на обличчі й заходився стривожено обмацувати свій напнутий живіт. — Хоч би не